

2570

פרוטוקול מספר 11/ג'
מישיבת הוועדה לענייני פנים
שהתקיימה ביום ג', כ"ט בסנת תשי"ח - 21.1.58
בשעה 09.00

משתתפים:
י. ריפתין - יו"ר
ד. בר-רב-האי
י. גרינברג
ד. הכהן
י. כהן
י. כץ
ס. פרלסטיין
י. שופמן

מזמנים:
מר גלס - מסדר המספטים
מר סילברסטון - מסדר הפנים
מר אברזי - מסדר הפנים

סדר-היום:
חוק הרטויות המקומיות (הקניית רכוס ציבורי) (המסד).

היו"ר י. ריפתין:
אני פותח את הישיבה.
אני מקבל בברכה את חבר-הוועדה החדש
ח"כ כץ. אני מקווה שיהיה שיתוף-פעולה בינינו כמו בין כל חברי הוועדה.
אנו מסייכים היום בקריאה הראשונה של
חוק הרטויות המקומיות (הקניית רכוס ציבורי), לאחר שעברנו על חמשת
הסעיפים הראשונים.

סעיף 6
=====

היו"ר י. ריפתין: (קורא את הסעיף).
י. כץ:
מה בנוגע לפסוק מסעי עירייה?
ד. בר-רב-האי:
המסים המוזכרים בסעיף זה, שהחוק בא לסדור
מהם, הם מסי העברה בלבד. מכאן שלא הוכנסו
לחוק מסי עירייה. אבל מה ענין מס-הכנסה לסעיף זה? האם הכוונה למס-
רווחי-הון? ואם כן - מה ענינו לסאן?

מר גלס:
נמצאת עתה בסלב של הכנה הצעת חוק ועוד
להצמיד את התוספת העירונית הסתלפת בע
העברת קרקעות לאגרה הסתלמת. בכל זאת כדאי באמת לבדוק טוב את ענין
מסי הרטויות המקומיות. כי ייתכן מצב סמן האגרה הסתלמת יהיה פסוק
לפי החוק הזה, אבל העירייה תדרוש את סני האחוזים המגיעים לה. אמרתי
אפוא את הענין סנית, ואביא לכם תשובה בישיבה הבאה. אם יתברר שההצעה
הנוכחית לא תביא לפסוק אוטומאטי גם מסי העירייה - הוסיף הנראה שתביא.

מר גלס:

אשר למס-הכנסה, המדובר הוא באמת על רווחי-הון. אין זה רק העברה של נכס-דלא-נייד, אלא יש גם סיתקנים שעליהם מסתלם פחת. על מכירת מתקנים כאלה חייבים במס רווח-הון בשיעור של 25%. ייתכן מקרה שהצדדים יסכימו להקנות לעיריה רכוש טבלי שיהיה צו רסום של הקניה. מסוט כך מוזכר כאן במפורש הפטור מסט-הכנסה.

סעיף 7

=====

(קורא את הסעיף).

היור י. ריפתין:

ס. פרלסטיין: יש מקרים של אנשים הרואים עצמם נפגעים ע"י הקניית נכס לעיריהכסאין להם זכות קנין אבל הם דיירי-מסנה וכדומה, וגם הם דורשים פיצויים. מדוע להגביל אפוא את הזכות רק לבעל הנכס?

אשר למלים "הוראה בדבר מתן תפורה או אי-מתן תפורה", האם הן טכנות גם מקרים של ערעור על גובה הפיצויים או על שיעורם?

ד. בר-רב-האי: איננו יכולים לדון על סעיף 7 לפני שנקבל את הניסוחים החדשים של הסעיפים 3 ו-4, כי הסעיפים קטורים זה בזה. לפי סעיף 7 כפי שסנוסח בעת ברור שאדם יכול לערער רק על עצם התפורה אבל לא על שיעורה. בטעיף 4 נמיינו לתקן ולוטר סלטר תהיה רסות לקבוע גם את הפיצויים וגם את שיעורם.

י. סופמן: לא כתוב כאן נגד מי צריכה להיות סופמנית התובענה, אם נגד הרסות הסקומית או נגד סר הפנים או נגד סניהם. כי את הצו הוציא הסר, והרכוש סוקנה לרסות הסקומית סלא הוציאה את הצו. אני חושב אפוא סצריך לכתוב פה במפורש שהכוונה טסולבת: גם נגד הסר וגם נגד הרסות הסקומית סלה הוקנה הרכוש.

כבר ביטיבה הקודמת עוררתי את הבעיה של צו-סניעה להוצאה-לפועל של צו הקניה. אם התובענה הוגסה תוך תקופה של 6-12 חדשים סיום פרטום הצו - לא ייתכן להעביר את הרכוש סיד על סם העיריה, וביהמ"ס חייב לתת צו סניעה אוטוסמטי עד לאחר גטר הבירור. ענין זה צריך למצוא את ביטויו כסעיף-מסנה נוסף בטעיף 7 או בטעיף 8.

מר גלס: להערתו של ח"כ פרלסטיין בנוגע לזכאים לפנות לביהמ"ס בטענה שהם נפגעים: - אנו הולכים כאן לפי מתכונת החוקים הסונים של הפקעה. אם רסות סקומית ספקיעה כיום, למסל, ספעל קיים וסמעורת סאלה סל פיצויים לעובדים, אין העובדים יכולים לפנות בתביעה נגד הרסות הספקיעה אלא עליהם להפנות את תביעת הפיצויים סלהם נגד האדם שהספעל הופקע. כרסותו הכלל הוא כי בטקרים סל הפקעה תינתן הזכות לתבוע פיצויים לכל אדם סיס לו זכויות קניניות או כעין-קניניות ברכוש: הבעלים, חוכר לזמן ארוך, בעל ססכנתא, בעל זכות דרך, זכות סאיבה וכדומה. אין כאן כוונה לסטות מן הדברים הללו. ייתכן שהבעלים יכניסו את סכות הפיצויים סיהיו חייבים בהם לבעלי הזכויות הללו לתוך תביעת הפיצויים סלהם סהעיריה, אבל לא ייתכן סכססגרת החוק הזה נאפטר לכל תובע לפנות לביהמ"ס. מסום כך אני מציע לנהוג גם כאן כסו בחוקי הפקעה אחרים ולהצמיד את הזכות לתבוע פיצויים לזכות קנינית.

בקטר עם השיעור, אמנם הכוונה בעת ניסוח החוק היתה סאפטר יהיה לחלוק גם על השיעור. אבל אין התנגדות סנוטיף את המלים הללו במפורס כדי שהכוונה תהיה ברורה.

לדבריו סל ח"כ סופמן: הנהנה העיקרי מן ההקניה הוא הרסות הסקומית, והיא סצריכה להתגונן בביהמ"ס. אם יראה היועץ הספטי סיס צד סהמדינה סעונלנת בו - יצטרף סר הפנים למסוט

מר גלס:

בתור בעל-דין. אבל בדרך-כלל אין הענין מעניין את המדינה, ויתדיינו הטעוניים העיקריים, העיריה ובעל הרכוש. אם יוגס המספט גם נגד סר הפנים, מצבו של התובע יהיה יותר טוב מבחינת הוצאות המספט, כי יהיו לו סיכויים לקבל הוצאות מספט גם נגד סר הפנים אפילו הסר לא הצטרף. ואינו רואה הצדקה לכך, מפני שהוצאות המספט באות לתת פיצוי עבור מאטץ סיווח סגרים ע"י צירוף של בעל דין.

עדיין אינני יכול לתת תשובה בקשר עם ההצעה בדבר הקפאת הרכוש לתקופת מעבר, כפי סדרס ח"כ סופמן. הענינים הללו עדיין נמצאים בדיון בהנהלת סדר הפנים ויס אלטרנטיבות טובות כיצד להבטיח את הזכויות של סני הצדדים בכיוון זה.

מר טילברסטון:

לדברי ח"כ פרלסטיין בדבר הרחבת הזכות לתביעה לפי סעיף 7: - בעלי הזכויות שאינן זכות-בעלות סכומים ע"י הטלים "סי טוען לזכות בנכסים". המסלה לא היתה רוצה להכביד על סוגים אחרים של בעלי תביעה. לעומת זאת צריך לתאם אולי את סעיף 7 עם סעיף 4 לגבי זכות הערעור על גובה הפיצויים ולא רק על עצם קביעת פיצויים. לאור הפקפוקים שהועלו כאן בקשר לכך, אני חושב שכדאי לדון על כך ולהכניס את הטלים הללו בספורס. אם כי לועתי הענין ברור באשר כתוב כאן "הוראות בדבר סתן תמורה או אי-סתן תמורה", והטלים "סתן תמורה" ברור שמכוונות לסיעורה. יחד עם זאת צריך לתת לסר אפשרות להוציא הוראות בדבר תשלום פיצויים לעובדים שלא ע"י בעל המפעל אלא ע"י הרשות המקומית, במקרה של הפקעה ללא תמורה סתיתכן לפי החוק הזה לעומת הפקעות אחרות.

אשר לתביעה נגד סר הפנים - אני מתנגד לכך עקרונית. כסמוציא הסר את הצו הוא מקנה את הזכויות לא לו אלא לרשות המקומית, ונגד הרשות המקומית בלבד אפשר להגיס את המספט. המטכות הרחבה הניתנת לביה"ס לפי סעיף 8 מכניסה למעשה גם את סר הפנים למספט, מבלי לצרף אותו לתביעה. ביה"ס יוכל להחזיר את הצו לסר, ואין כל אפשרות להוסיף שום דבר בכיוון של עסיית צדק ע"י צירופו של הסר למספט.

י. סופמן:

כיצד יוכל ביה"ס לתת פס"ד לביטול הצו שהוציא סר הפנים אם סר הפנים אינו צד במספט?

ד. בר-רב-האי:

אני סובר לי את הזכות לחזור לסעיף 7 לאחר שנקבל את הניסוחים החדשים בטעמים 3 ו-4.

את ספקותיו של ח"כ פרלסטיין אפשר לפתור אולי ע"י הוספת הסלה "כלשהי" לאחר הסלה "זכות", כלומר: "סי טתובע זכות כלשהי". כי הרי כוונת הסעיף איננה לסתום את הדרך בפני סי טרוצה לתבוע פיצויים, וצריך רק להבהיר זאת.

לדבריו של ח"כ סופמן: פה כתוב סדר הפנים מקנה את הרכוש לפי בקשת הרשות המקומית. כלומר: הסר מסלל כאן תפקיד אדמיניסטרטיבי-סיפוט בלבד, ואין לו אינטרס בתור מסלה בענין. סעיף 4נותן סמכות לסר לחייב בתשלום פיצויים או לסחר מהם. יס אפוא הבהל על סה סוגס המספט, אם על עצם ההקניה או על ענין הפיצויים. במקרה של פיצויים אי-אפשר לסחר את סר הפנים סלהיות המסיב הטבעי, כי הוא חייב להסביר את סיקוליו לגבי קביעת הפיצויים. צריך למצוא אפוא ניסוח סיקבע-סר הפנים יהיה המסיב בענין הפיצויים ולא לגבי עצם ההקניה.

אשר לצו-סניעה - גם כאן השאלה היא על סה הערעור. אם הערעור הוא על הפיצויים אבל לא על עצם ההקניה - אין טעם לעכב בינתיים את ההעברה.

י. כץ:

אפשר להסתכן סאד ע"י הוספת הסלה "כלשהי" לסלה "זכות". על "זכות כלשהי" יבואו תובעים רבים סאד, ואז אי-אפשר יהיה בכלל לבצע את ההקניה.

אשר לצד הנתבע - בכל עניני הפקעות יס רק סני צדדים: התובע, והנתבע סהיא הרשות המקומית. לא צריך אפוא להכניס צד סליסי לענין, אם כי ייתכן שלרשות המקומית יהיה דוקא נוח סיהיה לה עורף של סר הפנים במספט.

י. כץ:

אם התביעה היא אפוא על ענין הטיבוליים - ברור שהנתבעת יכולה להיות רק הרשות המקומית. אם הערעור הוא על עסק ההקניה - צריך לתבוע לדיון את הרשות העליונה שהיא סטוד הפנים.

ס. פרלסטיין:

היכן כתוב בכלל בחוק הזה שאם הרשות המקומית דורשת הקניית רכוס ציבורי היא חייבת להטסיך ולנהל אותו לאותן סטוד שלהן סימס עד כה?

סר אברזי:

בצו ההקניה אין טקום לדבר על תביעות של כל צד שהוא. יש בענין זה שלושה צדדים: יש הרשות המקומית, יש בעלי זכות הקניין, ויש מספר הרבה יותר גדול של אנשים התלויים בנכס הזה וסרכסו להם זכויות אישיות כלפי בעל הנכס. בחוק הזה מדובר רק על תובעים לזכות קניין ולא תובעים לזכויות אישיות. חזקה על סר הפנים שאם הוא טחייב את הרשות המקומית לסלם פיצויים, יבין בחסבון את ההתחייבויות שיש לבעל הנכס לגבי תובעים לזכויות אישיות. אי-אפשר אפוא לסבך את העקרונות של סחן פיצויים עם תביעות אישיות.

לסאלתו האחרונה של ח'כ פרלסטיין: החוק

הזה הוא סטוד החוקים הציבוריים במדינה ואיננו ענין של חרזה שבין הרשות המקומית ובין בעל מפעל הסיס. ברגע שמקנים את המפעל הזה לרשות הציבורית - היא נעשית בעליו והרכוס הזה סווה במעטדו לכל נכס אחר של הרשות המקומית. אי-אפשר להטיל הגבלות לגבי נכס זה במיוחד, כסט שבין הגבלות על הרשות המקומית לגבי כל נכס אחר הטייך לה. יכול להיות שהמפעל הטוקנה ייבלע ע'י מפעל גדול אחר. אם הרשות המקומית תכזא צורך לסנות את סטרתו של הנכס - חייבת להתקבל על כך החלטה בטועצת העיריה, ואפשר לסטוך על הסיקולים שט.

ספרלסטיין:

החוק הזה סוען פי יש קבוצת אנשים פרטיים הסנהלת נכס שלמעטה צריכה הרשות המקומית לנהל אותו, בגלל אפיו הציבורי, ולכן צריך להעביר נכס זה לרשות המקומית. מדבריו של סר אברזי יוצא שאם רשות מקומית החליטה, למשל, לחסל מוסד כלטהו סבתחומה - היא תקנה לה אותו ואח'כ תבטל את המוסד הזה. אם אין המוסד צריך להתנהל לאותה סטרה שלסמה נוהל עד כה - אין בכלל צורך להקנות אותו לעיריה.

י. גרינברג:

ייתכן מקרה שאדם תרם תרומה והקים מוסד - צדקה, וקבע שהתרומה ניתנת אך ורק למטרה זו. מדבריו של סר אברזי יוצא שהעיריה תוכל להקנות אותו מוסד ואח'כ תסנה את סטרתו. דבריו אלה של סר אברזי מסנים אפוא את כל רוח החוק.

י. כץ:

לגבי מפעל הסיס, למשל, הכוונה ברורה: ריכוז הסיס ביד אחת. הרשות המקומית פועלת כאן לפי הנחיות של סטוד הפנים ושל החוק. טייגוי נכסים יכול להיעשות רק בהחלטה סנתקבלה ברוב של 2/3 בסועצת העיריה, ולכן צודקים דבריו של סר אברזי בנקודה זו. אבל צריך לסזוא פתרון לבעיה שהעלה ח'כ גרינברג בנוגע לתרומה סניתנה לסטרה ספורסת.

סר גלס:

אפשר לצמצם את הויכוח בנקודה זו. אם יתברר סנכסים הוקדשו למטרה צדקה ואפשר יהיה להוכיח כניהמ'ט כי הם מוחזקים לצרכי צדקה ע'י הגוף הסנהל אותם - נופל בכלל הסמכות של סר הפנים להקנות את הרכוס. לאור הנוסח הרחב של "מוסד צדקה" כפי שקראתי ביסיבה הקודמת תצטמצם בכלל הפעלת סעיף 2(א)(1) למקרים נדירים מאד. הויכוח תצטמצם אפוא בהכרח להקניות לפי סעיף 2(א)(4).

ס. פרלסטיין:

ברמת-גן יש, למשל, בית-צבי, שהוא בית תרבות. אין זה מוסד צדקה. זהו כיום בנין פרטי. האם תוכל העיריה להפקיע אותו לפי חוק זה ולסנות את סטרתו?

סר גלס:

בנין זה הוקם לאחר הקמת הטועצת המקומית ברמת-גן ולכן אין בכלל אפשרות להקנותו. אין לסכוח שהמדובר כאן הוא על תקופת-מעבר. לגבי כל פעילות הנעשית

ועדת הפנים - 21.1.58

סר גלס:

כיום אין החוק הזה חל בכלל, אם הרכוס הוא ררוס סוניציפלי טובהק - סן הצדק סיועבר לרסוח הסקוסית ודינו יהיה כדין כל רכוס ציבורי אחר, אם אין זה רכוס סוניציפלי טובהק - אין בכלל צורך להקנות אותו.

סעיף 8
=====

(קורא את הסעיף).

היור י. ריפתין:

את הצעתי שהצעתי להוסיף כסעיף-ססנה בטעיף 7 אפסר להכניס לסעיף 8, ההוראה בדבר צו-הסניעה האוסוסמאסי.

י. סופסון:

אם ביהמ"ס החליט לבטל את צו ההקניה - האם יוכל סר הפנים לפרסם טוב צו בטינוי סטוייט?

י. גרינברג:

סר גלס:

סמכות ביהמ"ס היא סטולסת ומקבילה לסמכות סל ביהמ"ס סמביאים לפניו פס"ד של בורר. או ספחזיריט לבורר את פסה"ד ע"ס סיפסוק סנית לאור ההנחיות סל ביהמ"ס, או סטטנים את התנאים או סמבטלים בכלל. אם ביהמ"ס יחליט אפוא להחזיר את הצו לסר הפנים לעיון סנית - יוכל הסר להוציא אח"כ צו סתוקן. אבל אם יחליט ביהמ"ס לבטל בכלל את צו ההקניה - כסובן שהסר לא יוכל לפרסם צו אחר.

ד. בר-רב-האי:

הערעור הוא בבימ"ס סחוזי, ואין זה ענין סל בג'צ. ואם הענין הולך לבימ"ס סחוזי - יס אפטרות ערעור אח"כ גם בפני ביהמ"ס העליון. יס כאן אפוא דרך ארוכה הסבטיחה סכסיסום סל סיקול-דעת לכל הסעובינים.

ס. פרלסטטיין:

סה בדבר הצעת התאחדות האכרים סביהמ"ס יתל לפסוק גם בענין הצדק סבהוצאת צו הקניה?

סר גלס:

הסגסה היא לתת סעד רחב ככל האפסר. כלוסר: לא רק סביהמ"ס יפסוק את חוקיותו סל הצו, אלא הוא רסאי להיכנס לכל הסיקולים. הוא יוכל להחליט לבטל את הצו בטיט-לב לכל הנסיבות אעפ"י ססר הפנים היה רסאי להוציא או לאור ססכיותיו.

אולי נפתח עי"כ פתח רחב יותר סדי לביהמ"ס?

י. כץ:

סעיף 9
=====

(קורא את הסעיף).

היור י. ריפתין:

סה פירוט "דרך הפרסום סל צו ההקניה"? האם יוכל הסר לקבוע, למשל, שהדבר יתפרסם רק על לוח הטודעות סל ססרד הפנים? צריך להיות ברור ספרסום צו הקניה חייב להיעשות בעתון רסמי.

י. סופסון:

סדוע לא כתוב סחייבים להודיע לבעל הנכס? דבר זה אי-אפסר להסאיר לסיקול-דעתו סל הסר אלא אנו חייבים לומר זאת במפורס בחוק, וכן לומר שהסר חייב לפסור לבעל הנכס את הסיקולים לטתן צו ההקניה.

ס. פרלסטטיין:

דבר זה צריך לתמיחס לא רק לבעל הנכס אלא גם לגבי כל בעל סיענוד. הדבר קסור בניסוח הגנת הצד הסליסי.

י. סופסון:

ועדת הפנים - 21.1.58

י. כהן:

אפשר לקבל את הדרישה שהסר חייב להודיע לבעל הנכס, אבל אין הוא צריך לסטור סיקולים. כיון שהצו ניתן לאחר שהוחלט על כך בסועצת העיריה, ובעל הנכס כבר יודע בזה מדובר.

ד. בר-רב-האי:

סעיף 2(ב) מדבר על הכוונה להקניה, וצריך להפריד בין פרסום הכוונה להקנות ובין פרסום צו ההקניה. אינני מבין לעומת זאת מדוע לכתוב באמת את הסלים "בדבר דרך הפרסום". מדוע להכניס ספק כאילו יש אפשרות לפרסום זאת בדרך סתמורית בטעם שהכל יודעים שהכוונה היא לפרסום ברסוסות? הפרסום אינו סחייב מתן סיקולים אלא רק הסתמכות על הסעיף המתאים בחוק, ואילו הצד הנפגע יכול אח"כ לדרוש הסברים בנוגע לסיקולים.

אני רוצה לחזור כאן לדבריו של ח"כ פרלסטין בנוגע למטרת הנכס. צריך להבטיח כאן את המטרה. כי אם העיריה מפקיעה, למשל, בית-ספר, סר הפנים נותן את צו ההקניה המרטה להעביר את ביה"ס מרסות פרטית לרשות העיריה. אבל אילו ידע סר הפנים שבעבור זמן קצר תהפוך העיריה את ביה"ס למטרדי עיריה - אולי לא היה נותן את הצו. לכן צריך באמת להבטיח את המטרה.

היו"ר י. ריפתין:

יש להבדיל כאן בין סתי מגטות של החוק. יש מגטה אחת - להחזיר רכוש לבעליו החוקיים. אם רכוש אסוי סייך לפי כל הצדק לעיריה היה מוחזק במסך סנים בידי אנשים פרטיים וכיום באים להחזירו לעיריה - אין כל סיבה מדוע לא תוכל העיריה להשתטס ברכוש כרצונה. לעומת זאת ישנה המגטה הסניה - העברת רכוש בעל אופי ציבורי לרשות העיריה. במקרה כזה באמת מתעוררת הבעיה של מטרת ההקניה.

סר סילברסטון:

מגמת הסעיף בנוגע לדרכי הפרסום היתה להוסיף ולא לגרוע מן הפרסום ברסוסות. בחרנו בנוסח שבחרנו מפני שהמצב יכול להסתנות לפי האובייקט. למשל: תכנית אבנין עיר. יש לפרסם ברסוסות הודעה על הפקדתה או קבלת תקפה, אבל הדבר מסובך מכדי שאפשר יהיה לפרסם ברסוסות את הפירוט. מטום כך נאסר כאן שהסר יקבע מה הן הדרכים המתאימות לפרסום, נוסף על הרסוסות ולא במקום הפרסום ברסוסות.

סר גלס:

לא תמיד ניתן לסלוח הודעה לבעלים. יש רכוש שלא ידוע כלל מי הם הבעלים. אין אפוא להכניס לחוק הוראה סחייבת על כך.

י. גרינברג:

אם כך, צריך לכתוב "הודעה לבעל הנכס סלבו אם הבעלים אינם ידועים".

ס. פרלסטין:

בגלל הסקרים היוצאים-מן-הכלל לא צריך הכלל לסבול.

סר גלס:

דבר כזה יכול להביא לכך שביהמ"ס יבטל בכלל את צו ההקניה. אפשר לכתוב שאם יש דיסום בטאבו ויש כתובת - אפשר להודיע. אבל כיון שהענינים מסובכים, כדאי להשאיר זאת לתקנות. אפשר לומר שהסר חייב להסדיר זאת בתקנות ולא רטאי בלבד, אבל להשאיר זאת לסר ולא לחייב אותו בחוק.

היו"ר י. ריפתין:

בכל אופן, אם יש כוונה להפקיע רכוש - חייבים האנשים שמהם באים להפקיע, לדעת זאת. בענין זה יש רגישות רבה. וליוצאים מן הכלל צריך למצוא ניסוח מתאים.

סר גלס:

נסקול אפוא טוב בדבר. הדבר יחייב סעיף נוסף. הסכנה היא שמרוב ערבויות אפשר לפעמים לסכן את עצם האפשרות של ביצוע החוק.

ס. פרלסטין:

אם מוסיפים סעיף בדבר חובת ההודעה לבעלים, אני מבקש שימצאו נוסח מתאים גם להוסיף את ענין הסיקולים. הבעלים חייבים לדעת לאור מה החליט הסר מה שהחליט.

בהודעה לבעלים יכול הסדר לפרט לפי טיזה
סעיף-טסנה של החוק הוחלט להקנות את הרכוש.

סר גלס:

טעיף 10
=====

(קורא את הטעיף).

הינ'ר י. ריפתין:

הכוונה היא שביהמ"ס לא יהיה קסור בעדויות,
בעיקר בדבר דימויים בטאבו.

סר גלס:

בכך סיימנו את הקריאה הראשונה. לפני שנעבור
בישיבה הבאה לקריאה השניה חייבים לנו עוד
נציגי מסד הפנים את הרשימה שהבטיח לנו הסדר בדבר האובייקטים שעליהם
טדובר.

הינ'ר י. ריפתין:

סר אברזי:
הייתי מבכר שהסדר עצמו יתן את הדוגמאות
שהבטיח. היום חולה הסדר ולכן לא הופיע לישיבה
בטבוע הבא יביא את הרשימה. ברור שהסיבה העיקרית שבגללה הובא החוק היא
מפעלי טים המספטים לצרכי שתיה. אבל הזכרנו גם מקרים של גנים ציבוריים
כמו גן בית-הכרם בירוסלים שהיה רסום על סם המייסדים הראשוניים של הסכונה
בטעה שכיום הסכונה היא חלק של עיריית ירוסלים. אין הכוונה לנכסים שהוקמו
ע"י קסור מסויים לסירות אותו קסור ברוח מסויימת. הכוונה היא רק לנכסים
שהוקמו לפני קום המדינה וטבאפיים הם מפעלים טוביציפליים שהוקמו כדי
לשרת את כלל התושבים במקום. אין בידי רשימה. אם הסדר יוכל להרחיב על כך
את הדיבור ולהביא דוגמאות נוספות - יעשה זאת בישיבה הבאה.

סר גלס:

ידוע למסל טתל-אביב בלעה את הכפר הערבי
סומיל. אם יש דרכים ציבוריות שנרסטו על סם
המוכתר והתוסבים של אותו כפר. דברים כאלה קיימים בכמה מקומות. כדי
להעביר דבר זה על סם עיריית ת"א בא הטעיף 2(א)(2).

י. כץ:

מה עושה מסד הפנים בנוגע לנכסים אסיועדיים
להקנייה אבל שבינתיים טעבירים אותם הבעלים
לידים אחרות לטימוט מלי-ציבורי? אריך למצוא
דרך למנוע בינתיים את בזבוז הרכוש הזה.

ד. בר-רב-האי:

דבריו של ח"כ סעוררים את השאלה אם בכלל רצוי
שהסדר יביא רשימה של הנכסים הקונקרטיים שעליהם
טדובר. אני מציע אפוא שלא נחכה לרשימה אלא נסיים את הדיון בטחירות
האפשריות.

הינ'ר י. ריפתין:

בענין זה אני סוכן לסטוך על השיקולים של הר
הפנים. אם כי אני מתאר לעצמי שהציבור המעוניין
כבר יודע בטח הטדובר. אבל אם אטנם קיים חסס של פרסוט כזה טראס - נכנד
בענין זה את החלטת הסדר. יחד עם זאת אין להתעלם מאי-הססט של חברי הכנסת
בנוגע להיקף הבעיה. אילו היה בידם סקר קונקרטי, ייתכן שהדבר היה טספיע
על ניסוח החוק ואולי גם על הרוח שבה היה החוק מתקבל בכנסת, דבר שאין
לזלזל בו.

סר גלס:

כבר נתנו את דעתנו לבעיה זל של העברת רכוש
בטרסה בטורה להכסיל את החוק. ביסחתי בענין
זה הצעות כיצד להתגבר על הבעיה תוך טתן ערבות סכסימלית של בדיקת העניין.
הבעיה טתעוררת לא רק לגבי העברות שנעטו עד לתחילת תקפו של החוק. יש
להביא בחשבון טצווי-הקניה יוצאו בטטן טנים רבות, ומה יהיה עד אז?
אינני יודע את דעתו הנוכחית של סר הפנים לגבי ההצעות הצעתי, אבל עכ"פ
נראה לי שהוועדה צריכה לתת את דעתה לענין זה.

הינ'ר י. ריפתין:

אני מבקט שהיועצים המספטיים וטנציגי מסד
הפנים סיחיסו ככל האפשר את הבאת הנוכחאות
החדשות לאור הדיונים שהיו בוועדה, כדי שהחברים יוכלו לעיין בנוסח החדש
לפני שנתחיל פה בהצבעות. בהצבעות על החוק הזה נתחיל בישיבה בעוד
טבוועיים.

ועדת הפנים - 21.1.58

היו"ר י. ריפתיין:

בסיום הישיבה בהצגתי להודיע כי על סדר-יום שתי הצעות לסדר-היום שהועברו אלינו ע"י הכנסת לפני זמן רב לסד"י, ושלפחות באחת מהן נדרון בסבוע הבא.

הצעה ראשונה היא של ח"כ קלמר בענין סחירי המים לבניה החדשה במועצות המקומיות ובעיריות. לדיון בענין זה נזמין לישיבה הבאה את ח"כ קלמר, את נציגי משרד הפנים ומינהל המים.

ההצעה השניה היא של ח"כ קרגמן בדבר תאונות הדרכים. ההחלטה להעביר את הדיון בענין זה לוועדת הפנים נתקבלה ע"י ועדת הכנסת. הוסבר לי כי הכוונה היא בעיקר לתפקידה של הסטרה בענין זה, באשר ועדת החוקה מטפלת בבעיה הזו בהיקפה הרחב. לדיון בענין זה נזמין את ח"כ קרגמן, את שרי הסטרה והתחבורה ואת נציגי הצבא, וכן אנוא בדברים עם היו"ר ועדת החוקה כדי לטבוע כפילות.

בסעתו הודעתי כי ראש עיריית ירושלים ביקש להזמין את הוועדה לקבלת פנים ולפגישתה עם חברי מועצת העיריה. קרוב לוודאי שהפגישה תתקיים ביום ג' הבא בערב.

(הישיבה נועלה ב-10.45)